

ה"ת 4746/03/20 - שרון יצחקי נגד משטרה ירוקה

בית משפט השלום באשקלון

ה"ת 4746-03-20 יצחקי נ' משטרה ירוקה
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
מבקש שרון יצחקי ע"י ב"כ עו"ד שרון וקנין
נגד משטרה ירוקה ע"י מפקח מטעם המשטרה הירוקה - מר
משיבה ארז הררי

החלטה

1. בפני בקשה להחזרת תפוס.
2. ביום 27.2.20 נתפס רכב משא מגבה-נוע מ.ר. 23985901 (להלן - "המשאית") שבבעלותו של שמעון יצחקי, אביו של המבקש.
3. ביום 23.2.20 נצפתה המשאית משליכה פסולת בניין באתר שאינו מורשה להשלכת פסולת, ובשל כך נתפסה המשאית ביום 27.2.20 על ידי המשטרה הירוקה.
4. לאחר תפיסתה, הגיש המבקש בקשה להחזיר לו את המשאית התפוסה.
לטענת ב"כ המבקש, נהג המשאית העמים מכולה במרחק 300 מ' מהמקום, לאחר שהעמיסה גילה שדלת המכולה שבורה, ועל כן נאלץ לפרוק את המכולה בסמיכות מקום, ולא יכול היה לנסוע עימה עד לאתר מורשה. לדבריו הפריקה נעשתה במתחם פרטי ומגודר, מתחם של חברו של המבקש. לדבריו המבקש בו ביום תיקן את המכולה ודאג לפנות את הפסולת מהשטח של חברו. (הוצגה חשבונית תיקון בסך 400 מיום 23.2.20 שעניינה הרכבת דלת ארגז במשאית הנ"ל).
- לדבריו המבקש למד לקח בעקבות הליכים קודמים ומקפיד לשפוך פסולת באתר מורשה, הוא אף צירף דוחות אשר מלמדים כי מעת לעת שפכה המשאית פסולת באתרים מורשים.
5. ב"כ המשיבה הפנה לחומר החקירה שבתיק, לתמונות המלמדות כי המקום בו שפכו הפסולת אינו מתחם ואינו מגודר. לשיטתו אין נפקא מינה אם מדובר בשטח שבבעלות פרטית אם לאו, כל עוד מדובר בשטח שהוא ברשות הרבים.

דין והכרעה

עמוד 1

חשד סביר לביצוע עבירות

6. קיים יסוד סביר לחשד לכך שבאמצעות המשאית בוצעה עבירה של השלכת פסולה בניין באתר שאינו מורשה לכך, ובניגוד לסעיף 13(ג)(א1)(א) חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד 1984. קיים אף חשד סביר לכך שהמבקש הפר את תנאי רישיון העסק שניתן לו.

על פי התשתית הראייתית שבתיק, ביום 23.2.20 בשעות הצהריים הושלכה פסולת בניין מהמשאית, בשטח שמספרו 268 בשכונת נווה שרון בנתיבות. עסקינן במקום פתוח, שאינו מגודר, אינו משמש כאתר סילוק פסולת, אתר טיפול בפסולת או תחנת מעבר המאושרים על פי דין.

התשתית הראייתית מבוססת על דוחות פעולה, מסמכים שנערכו על ידי העדים אשר הבחינו בביצוע העבירה ותיעדו אותה, כמו גם תמונות שתיעדו את ביצוע העבירה (מסמכים נ.ח. 3- נ.ח. 11 ונ.ח. 19).

7. למעלה מן הצורך אציין כי טענת ב"כ המבקש במהלך הדיון, לפיה המבקש שפך במקום פסולת באופן חד פעמי בשל כורח שנוצר עקב שבר בדלת המכולה, אינה מתיישבת עם גרסתו המיידית של המבקש אותה מסר במקום לפקחים לפיה בעל הקרקע איפשר לו לשפוך במקום פסולת והוא שפך באותו מקום 6 מכולות ושופך שם כל הזמן (נ.ח. 3, נ.ח. 7, נ.ח. 9) טענת ה"כורח" כלל לא הוצגה על ידו לפקחים אשר פגשו בו במקום. לא נאמר על ידו דבר וחצי דבר בנוגע לשבר במכולה.

8. לא מצאתי להרחיב בסוגיית היות השטח בו הושלכה הפסולת "רשות הרבים", על אף שנרמז כי השטח היה בבעלות פרטית של חברו של המבקש. בעניין זה מקובלת עלי עמדת ב"כ המשיבה כי החוק והפסיקה הרחיבו את הגדרת "רשות הרבים" באופן שכלול גם קרקע פרטית שאינה מגודרת שהציבור יכול ורשאי למעשה לעבור בה באין מפריע. (ראו למשל רע"פ 8478/10 יוסף אליאס נ' מדינת ישראל (24.11.2010), ראו גם ע"פ (באר שבע) 44783-10-18 שמעון איבגי נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות הסביבה (24.5.19).

9. זאת ועוד, המבקש לא הביא ולו בדל ראיה לכך שהפסולת נשפכה למקום שבשליטת חברו של המבקש ובהסכמתו של אותו חבר. דווקא בהודעתו בחקירה טען שלא ביקש הסכמה מבעל הקרקע או מהחבר אותו הזכיר והסכמה כזו אף לא ניתנה (נ.ח. 13).

סמכות התפיסה והתכלית להמשך החזקת המשאית

10. המשאית נתפסה על ידי גורמי האכיפה המוסמכים מכוח סמכותם על פי סעיף 6(2) לחוק הגנת הסביבה (סמכויות פיקוח ואכיפה) התשע"א 2011, אשר מכיל את הוראות הפרק הרביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט 1969 (להלן - הפסד"פ), לרבות סעיף 32(א) שקובע: "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה....."

11. מטרת תפיסתה של המשאית היא כפולה, הן לצורך מניעת הישנות עבירות והן לצורך חילוט עתידי.

תפיסה לשם מניעת הישנות עבירות:

12. התנהלותו של המבקש מלמדת כי כשהמשאית בחזקתו הוא ממשיך ומשליך פסולת במקומות אסורים, וזאת על אף הליכים קודמים בעניינו, לרבות התחייבויות עליהן התחייב בבתי המשפט השונים.

13. כפי שעולה מטיעוני המשיבה ומתיק החקירה, המבקש הוא "שור מועד" או כפי שהגדיר אותו בא כוחו "שור נגח":

בתיק החקירה מסמכים מהליכים משפטיים קודמים (ה"ת 5857-07-19 וה"ת 1761-11-19) המלמדים כי כנגד המבקש תלויים ועומדים שני תיקים קודמים בהם נחשד בעבירות דומות מתאריכים 25.6.19 ו- 6.10.19 אשר בוצעו במשאית אחרת שבשליטתו.

בעקבות העבירה מיום 25.6.19 נתפסה המשאית האחרת וביום 10.7.19 שוחררה המשאית האחרת בתנאים מגבילים, לאחר העבירה הנוספת במשאית האחרת מיום 6.10.19 נתפסה המשאית בשנית ולא שוחררה.

העבירה אשר בה נחשד עתה, בוצעה לכאורה ימים ספורים לאחר שהתקיים דיון בבקשתו לעיון חוזר בהחלטה שהורתה על תפיסת המשאית האחרת, ובעודו ממתין להחלטת בית המשפט.

לא זו אף זו, למבקש הרשעה קודמת בעבירות דומות ואף תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה בן 4 חודשים, ככל שיורשע בעבירות בהן נחשד בתיק זה, כמו גם התחייבות בת הפעלה בסך 100,000 ₪ ופסילה מותנית בת הפעלה למשך 6 חודשים.

תפיסת המשאית לשם חילוטה:

14. פוטנציאל החילוט בעניינו של המבקש הוא גבוה, לאור שתי העבירות הקודמות שבהן נחשד, בשים לב לסעיף 15ב (ב) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד 1984 הקובע כדלקמן:

"15ב (א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט, נוסף על כל עונש, לצוות על חילוט חפץ ששימש לביצוע העבירה כאמור.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), הורשע אדם בביצוע עבירה לפי סעיף 13(ג)(א1)(א) (בסעיף זה - העבירה הראשונה), וביצע את אותה עבירה פעם נוספת בשלוש השנים ממועד ביצוע העבירה הראשונה (בסעיף זה - העבירה השניה), **יצווה בית המשפט לאחר שהרשיעו בעבירה השניה, נוסף על כל עונש, על חילוט הרכב שממנו הושלכה הפסולת**, כאמור בסעיף 13(ג)(א1)(א), **אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שירשמו**". (ההדגשות לא במקור - נ.ח.).

15. הגם שתפיסת המשאית נעשתה כחוק, בית המשפט מצווה לבדוק אם קיימת הצדקה להורות על המשך החזקה במשאית לאורך זמן, ולבחון "האם קיימת 'חלופת תפיסה' נאותה, העשויה להגשים בעת ובעונה אחת להגשים את תכלית התפיסה בלא פגיעה בלתי מידתית בבעל הקנין". (בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.06)). ראו גם רע"פ 1792/99 **גאלי נ' משטרת ישראל**, פ"ד נג(3) 324, 312 (1999).

16. בעבר הלא רחוק כאמור הפר המבקש את אמונו של בית המשפט אשר הורה על שחרור משאיתו האחרת. ניסיון העבר והתנהלותו בתיק שבפני, מלמדים כי לא ניתן עוד לסמוך על המבקש שימנע מלבצע עבירות נוספות, ואין מנוס מהמשך תפיסת המשאית, על אף הפגיעה הקשה שכרוכה בכך בקניינו של המבקש ובפרנסתו.

הערה לפני סיום

17. בשולי הדברים, מצאתי להעיר כי בתיק החקירה קיימות אינדיקציות לכך שנעברה לכאורה עבירה נוספת של השלכת פסולת ביום 18.2.20 (מסמכים נ.ח 15-18).
לא יעלה על הדעת שעבירה על החוק לא תיאכף בשל חשש של המפקח למסור הודעה מפורטת כשהוא נתקל בהפרת חוק, כשהוא לב תפקידו - לפקח שהחוק לא יופר.

סיכום של דבר

18. קיים חשד סביר לכך שהמבקש ביצע עבירה של השלכת פסולת בניין באתר שאינו מורשה לכך. המשאית נתפסה על ידי רשויות האכיפה המוסמכות, הן כדי למנוע הישנות עבירות והן לצורך חילוט עתידי. בשל התנהלות המבקש בעבר ובהווה לא ניתן לסמוך עליו כי יכבד את תנאי השחרור שיקבעו למשאית, ועל כן, לא ניתן להורות על שחרורה בתנאים שיצמצמו את הפגיעה בקניינו ובפרנסתו.

19. הבקשה נדחת.

20. תיק החקירה יועמד לרשות היחידה החוקרת במזכירות בית המשפט.

21. המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר תש"פ, 15 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.